

ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Θά μᾶς ἔλθουν ὁδὸ πέρα καὶ πάλι
Καὶ θὰ κάνουν φηγούρα μεγάλη
Καὶ θὰ τρέχουν παντοῦ μὲ τομπέ!

Στὸ παλάτι τὸ βράδυ θὰ μποῦνε
Καὶ ὅαν λόγι, μὲ μὴς θὰ ριχθοῦνε
Στὸ σουπέ! Στὸ σουπέ!

Κοκκίς Σπύρ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εἶνε πρόσωφανές, ἀλλ' ἀληθές!

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔξωθεν τῶν προφυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου συνήχθησαν τρισχίλιοι περίπου ἄνθρωποι διὰ νὰ κάμουν συλλκλήτηριον, ἀλλὰ διελύθησαν δι' ἔλλειψιν . . . ρήτορος. Μάλιστα, κύριοι, δι' ἔλλειψιν ρήτορος! Μετὰ τὴν διαδοσὶν τοῦ γεγονότος ὁ κ. Γενικὸς λέγεται, ὅτι ἀνεφώνησε:

— Μωρὲ περίστασι ποῦ ἔχασα!

✱

Διάλογος πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς συναθροίσεως:

— Μὰ ποιὸς ἐπὶ τέλους μᾶς προσεκάλεσε!

— Ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶνε ἀνάγκη τῆς Πρυτανείας, γιὰ νὰ ὅλ' ὁ κόσμος τὰς εἰκόνας ποῦ ἐξωγράφησαν εἰς τὰ προφυλαία.

✱

Ὁ φιλάρχιος ἡμῶν ἐνθουσιασμός ἤρχισε νὰ γίνηται ἐπικίνδυνος. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἤρχισαν νὰ μαχαιρώνουν εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἀτυχεῖς Πέρσας ὑποδηματοκαθηριστάς, διὰ νὰ φανῶσι καὶ αὐτοὶ ἀνδρεῖοι Περσικτόνοι. Φόβος εἶνε μὴ λάβῃ τὸ κακὸν αἱματηρὰς διαστάσεις μετὰ τὴν παράστασιν τῶν Περσῶν τοῦ Αἰσχύλου, καὶ καλὸν εἶνε ἀπὸ τοῦδε νὰ ληφθῇ πρόνοια.

✱

Ὁ Γλάδστων δημοσιεύσας ἄρθρον τι ὑπέγραψεν αὐτὸ διὰ τοῦ ψευδωνύμου Οὐτιδανός.

Οὐτιδανός! . . . Ὁ Γλάδστων! Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος τότε πῶς πρέπει νὰ ὑπογράφεται ὁ θαυμαστής του κ. Δαμαλάς!

✱

Ὁ πρίγκιψ τοῦ Σάξ Μάινεγεν ἔπεμψεν εἰς τὸν μουσικὸν θίασον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χορικῶν τῶν Περσῶν, δύο ψαλτήρια, ἡγουν ἄρπας.

Μαθὼν τοῦτο ὁ κ. Συγγρός ἀνεβόησεν:

— Βλεπετένε, διαβόντρου γυοί, ποῦ χαρίζουν καὶ οἱ πριντσιποί ἐκκλησιαστικὰ βιβλία;

Καὶ παρήγγειλεν ἀμέσως νὰ χρυσοδέσουν δύο Ὀκτωήχους διὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ εἰς τὸν Διάδοχον καὶ τὴν μνηστήν του.

Ἄλφ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Tempora mutantur et nos κτλ. Μίαν φοράν οἱ ἐργολάβοι μοῦ ἤρεσαν ὑπερβολικά, ἀλλ' ἀφότου ἤρχισα νὰ γνωρίζω τὸν κόσμον, οἱ ἐργολάβοι καὶ μάλιστα οἱ τῶν θεάτρων, κατήντησαν νὰ μοῦ ἐμπνέουν δυσπιστίαν, ἀπορῶ δὲ διατί, ἀφοῦ ὁ ἐξευγενισμός τῶν ἡθῶν ἐξωρίσε τοὺς ἄτυχεῖς ἐργολάβους, δηλαδὴ τὰ ἄθωα ἐκεῖνα ἐξ ἀμυγδαλοῦ γλυκίσματα ἀπὸ τὰ ζαχαροπλαστεία, δὲν κατήργησεν ἀκόμη τὸ κράτος τῶν ὁμωνύμων τῶν ἐν ταῖς θεάτροις.

Τὸ προοίμιον αὐτὸ ἀποκρούει ἐκ τῶν προτέρων πᾶσαν ἀνάγκην σκηχερεως εἰς τὴν περῶσαν θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν· ἀλλ' ἡ πικρόχολος αὕτη αὐστηρότης κατέστη ἀναγκαία διὰ τὰ θεατρικά μας. Ἡ τυραννία ἀφοῦ ἐφυγάδεύθη πανταχόθεν κατέφυγεν εἰς τὸ ἀκορμόν ἐκεῖνο καὶ ἀρρυθμον τζαμίον τῆς πλατείας Λουδοβίκου, ἐνθα κυρίαρχεῖ ὁ κ. Συγγρός ὅστις εἶνε ὁ Ἀλλὰχ καὶ ὁ κ. Κυριακός ὅστις εἶνε ὁ προφήτης του. Καὶ εἶνε τυραννία τοῦ χειροτέρου εἶδους, διότι ἐπιβάλλεται εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν αἴσθησιν, ἥτις ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν σκικιὰν ἀμουσίαν καὶ τὴν χυλδρεϊδῆ κερδσκοπίαν.

Ἡ ἐναρξὶς τῆς σειράς τῶν ἐρετινῶν περυσιασίων τοῦ γαλλικοῦ μελοδραμάτος ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ ἀπέδειξε δυστυχῶς, ὅτι ἡ αὐθαίρετος αὕτη δεσποτεία ἐννοεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ κ. Κυριακὸς κυβερνῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Συγγροῦ καὶ τοῦ (παρ' ὀλίγον νὰ γράψωμεν κυρίου) Εὐαγγελισμοῦ, μόνη φανερά ὑπόστασις τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ τρισυποστάτου ὁμίλου ἐν τῷ μέσῳ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου ἀπόλλυται ἡ εὐθύνη, ἥτις πάντως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀπέναντι τοῦ κοινῶ, ὁ κ. Κυριακός, λέγομεν, ἀφοῦ μετερρύθμισε κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θεάτρου ἀντικαταστήσας τὰ τελευταῖα ἐδῶλια διὰ τοῦ ἀμφιθεάτρου, εὐφυῶς ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς γραικυλικῆς κουρότητας καὶ μωρᾶς ματαιοδοξίας πολλῶν ἐκ τῶν θαμνῶν τοῦ θεάτρου, ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐφυίαν του καὶ μέχρι τοῦ κατορθώματος νὰ τέρψῃ τοὺς Ἀθηναίους δι' ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέρας δαπάνης καὶ ἐπομένως δι' ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότερου κέρδους.

Ἐὰν πέρῃσι μετὰξὺ τοῦ θιάσου εὐρίσκοντο καὶ τινὰ πρόσωπα δυνάμενα διὰ τῆς τέχνης τῶν νὰ προσελκύσωσι τὴν συμπλήρ. εὐνοίαν τοῦ δημοσίου, ἐφέτας πᾶσα τοιαύτη διακρίσις ἐξέλειπεν ὥς νὰ διῆλθεν ἐπὶ τοῦ θιάσου ὁ ὁδοστρωτὴρ τοῦ κ. Φιλήμουνος ἰσοπεδώσας αὐτὸν καὶ ἡ χρυσὴ μετριότης βασιλεύει ἀπόλυτος ἐν τῷ προσωπικῷ του, ἔχουσα συνεργούς τὴν πενιχρότητα τῆς σκηνικῆς διασκευῆς, ἥτις ἀποκτᾷ κωμικὰς ἀξιώσεις διὰ τῆς φασματώδους ἐμφανίσεως τῶν τριῶν (ἀριθ. 3) ὀρχηστρίδων, καὶ τὴν πτωχείαν τῆς ὀρχήστρας δυσαναλόγου πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀναδιδραζομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς κλασικῶν ἔργων.

Ὁ Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης, τὸ ἀθάνατον ἀριστούργημα τοῦ Ρουσσίνι δι' οὗ ἤρχισαν αἱ περυσιαστικαὶ, ἦτο εὐγλωττος προειδοποίησις καὶ τὸ καπτερόν ζυγαριὸν του συμβολικὴ παράστασις τῶν μαρτυρίων, εἰς ἃ καταδικάζει τὴν ἀκοὴν τοῦ φιλομούσου ἀθηναϊκοῦ δημοσίου ἡ βεζιρικὴ ἀσπλαγχνία τοῦ κ. Κυριακοῦ. Τὴν ἐπαύριον δὲ ὁ Φάουστ τοῦ Γκουνῶ ἐκύρωσε μὲ τὸν ἐπιστημότερον τρόπον τὴν ἐνοχον πρόθεσιν. Τὸ ἄβρὸν μελοῦργημα ἐκρεουργήθη κατὰ γράμμα, μόνος ὁ βαθύφωνος κ. Κίννελ ἐσώθη οὐχὶ καὶ αὐτὸς ἀβλαβὴς ἐκ τοῦ ναυαγίου· ὁ ὀξύφωνος κ. Γλοῦκ (ἂν δὲ ἀπατώμεθα) ὑπῆρξε φαινόμενον ἄσθματος... ἀσθμάτων, ἡ δὲ Μαργαρίτα, ἡ κυρία Ὀλμπέκ, ὑπὲρ ἧς ἀνεφα-

νησαν τελευταίως ἀνεξήγητοί τινες ὄψιμοι συμπάθειαι ἐξέβαλε τοιαύτας σπαρρακτικὰς παρκατονίας, ἰδίως περὶ τὴν ἑναρξιν τῆς δ' πράξεως κατὰ τὴν δραματικωτάτην ἐκείνην πρὸ τοῦ ναοῦ σκηνήν, ὥστε πολλοὶ ἐθεώρησαν τὰς κραυγὰς ὡς τὰς ὠδῖνας τοῦ κατὰ τὸ δράμα πολὺ βραδύτερον ἐρχομένου τοκετοῦ. Πρὸς τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἀποτυχίαν ἡμελλήθη καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Οὐγενότων παρ' ἐτέρων προσώπων τοῦ θεάσου. Τοιοῦτο ἐν συνόλῳ καὶ ἐν ἀκριβεῖς εἶνε τὸ θέαμα, ὅπερ οἱ διευθύνοντες τὰ τοῦ θεάτρου εἶχον τὴν γεναιότητα νὰ παρουσιάσωσι πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συρρεύσωσιν εἰς τὴν πόλιν μας ἐνεκα τῶν ἐορτῶν ἐπισήμους ξένους ὡς δείγμα τῆς παχυδέρμου φιλοκαλίας τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ τοῦ πρωτεύοντος ἐν Ἀθήναις θεάτρου ἀξίζει νὰ μελετηθῇ λεπτομερῶς καὶ πολυτρόπως τὸ δὲ Ἄστυ ὡς ἐφημερὶς πρὸ πάντων καλλιτεχνικῇ, ἐχθρᾷ τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς βουνασότητος, ἐκ καθήκοντος θ' ἀναλάβῃ εἰς προσεχῆ φύλλα τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ.

Οἱ νῆες τοῦ νυκτείου

ΜΑΡΟΥΤΑ ΟΦΥΛΛΑ
(ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ)

Κάτω πλέον οἱ Ὁδραῖοι! Ζήτω ὁ Ἑλληνισμός!
Εἰς τὰ φράγκικα ἐσχάτως τί μεγάλος ξεπεσμός!
Κοντοδράχμα θὰ φορέσουν ὅλ' οἱ ἄνδρες πέρα πέρα
Κ' ἡ γυναῖκίς μας σιγαύνα καὶ μπροστέλαις καὶ τσεμπέρας!
Τὸ μπουζούκι θὲ νὰ γίνη πάλι τοῦ συρκοῦ κι' αὐτὸ
Καὶ οἱ ποιηταὶ θὰ παίξουν τσίμπιν τσίμπιν τὸ λεφτὸ
Κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ λένε τὸν κατήφορο πῶς πῆρε
Μέρα νύχτα θὰ φωνάξῃ — Τσίμπιν μίρε! τσίμπιν μίρε!

Κα-κο-ρι-κός

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΜΙΚΟΥ ΕΠΗΘΗΜΑΤΟΣ

Ἄνταμ Κόκκο, ντὲν ἦτελες ἀγὰ σου νὰ κατήσῃς
Κακὸ ἄνθρωπο ἔγινες, καλὸ ἄνθρωπο ἦσουν.
Τζάνουμ ἡ πέντε Ντύναρεις ντὲν μπόρεσαν νὰ λύσουν
Καὶ σὺ μὲ ντεχὼς ν τ ὅ ν α μ ε ὕρεψες νὰ τὸ λύσῃς.

Κατζῆ-Σεβντάς

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Ραχιώτη. Τὸ ποίημά σας θὰ ἦτο καλόν, ἐὰν δὲν ἦτο ραχιωτικόν, Μὰς ἤρεσε πολὺ ὁ στίχος: «Πόσαις φοραῖς μοῦ ἐπαλλὰ γὰ' κείνην ὁ παλμός μου» ὥστε ὀλίγον ἑλλείπει νὰ τὸν παραδώσωμεν εἰς τὸν συνεργάτην ἡμῶν *Ραχουσινλέκην*. — Στεφάνω. Τὸ «ἐγγλέζικο χωνί» ἔχει τὴν ἱστορίαν του. Αὐτὸ ἔκαμε τὸν κ. Στεφανίδην νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς ὅσα τοῦ ἐγράψαμε. — Θεατροφίλῳ. Σὰς ἐσάνη περίεργον, διότι ἐγράψαμεν τὴν ἀλήθειαν περὶ ἐνὸς φίλου καὶ συνεργάτου μας. Δὲν ἔπρεπε ποσῶς, ἀποῦ γνωρίζετε, διὰ τὸ «Ἄστυ» δὲν ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ. Μόνον «ἄνθρωπος ἀσθενοῦς χαρακτήρος, λέγει ὁ πολιτειολόγος Ἄγγλος Bagehot, δὲν δύναται νὰ εἶνε κριτὴς ἀμερόληπτος». — Ἐξόπτη.

Τὰ ποιήματά σας ἔχουν πολλὰ ἀλλὰ καὶ ὀλίγον... ἀλάτι. Δὲν ἀπαιπίζομεθα. — Κατζῆ Σεβντά. Ὡς βλέπετε τὸ δημοσιεύομεν κατὰ τὴν ἐπιμονὴν ἀπαίτησίν σας. Οἱ στίχοι ἠδύναντο νὰ εἶνε μᾶλλον... ἀνατολίτικοι.

ΚΑΙ ΤΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ κάλλιστον τοῦτο περιοδικὸν εἰς τὸ εἶδος του δὲν ἔδυνήθη νὰ μείνῃ ἀπαθὲς εἰς τὴν γενικὴν χαρὰν ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ Διαδόχου καὶ παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐξέδωκε ἑξακτον φύλλον, μὰ ἀληθῶς ἑξακτον. Ἐν αὐτῷ, ἀπαρτιζομένη ἐξ εἴκοσι σελίδων, θὰ εὑρῇ ὁ ἀναγνώστης δύο ἐξόχως ὡραίας εἰκόνας τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Σοφίας, ὡραιωτάτην πρωτότυπον μουσικὴν σύνθεσιν τοῦ κ. Καρρέρ καὶ τὴν ἐπομένην ἀξιανάγνωστον ὕλην:

Ἄντι προοιμίου. — Εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου, *Χαραὶς καὶ Δάκρυα*, ποίημα ὑπὸ Γ. Μαρτινέλη. — *Sauvez le premier coup d'oeil* ὑπὸ Εἰρηναίου. Ἀσωπίου. — *Σοφία*. . . διήγημα ὑπὸ Γ. Δ. Ξενοπούλου. — *Περιπέτεια Γαμβροῦ*. (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Tit-Bits»). — *Τὸ Τορπιλλοδόλον* 29, μυθιστόρημα, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀννίνου. — *Ἄλλον ἀντ' ἄλλον*, διήγημα ὑπὸ Εὐαγγέλου Κουσουλάνου. — *Ἀληθὲς Δράμα ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ*, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαδάνη. — *Ἡ Μήτηρ Τρελλή*, μυθιστόρημα, κατὰ μετάφρασιν Δρμ. — *Κωνσταντῖνος Σοφία*, ποίημα ὑπὸ Ι. Τσακασιάνου.

Ἐκτός τούτων ὁ ἀγοραστὴς ἔχει καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ σειρὰν λαμπρῶν βιβλίων, διότι τὸ φύλλον τοῦτο περιλαμβάνει καὶ λαχεῖον. Τώρα δὲν θὰ μᾶς πιστεύετε! Τὸ φύλλον τοῦτο θὰ πωλῇται σήμερον μόνον 20 λεπτά.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΒΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

Ὁ κακὶς δὲν ἐπιτρέπει πλέον τὴν εἰς τὸ ὑπαιθρον διαμονὴν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας. Ἡ ὑγρασία καὶ τὸ ψυχρὸς ἀρχίζουσιν ἤδη νὰ ἐρημώνωσι τὰς τέως πολυθρόνους πλατείας, κέντρα τῶν συναθροίσεων τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἐπέστη πλέον ἀναπόδραστος ἡ ἀνάγκη εὐχαρίστου τινὸς χειμερινοῦ καταφυγίου.

Τὸ ζυθοπωλεῖον Βερνιουδάκη, τὸ ἀρχαιότερον πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις, ἴσως δὲ καὶ τὰ πρωτεύον ἀκόμη ἐπὶ κομψότητι, φιλοκαλίᾳ καὶ καθαριότητι, ἐσκέφθη ἤδη διὰ τοὺς πολυαριθμοὺς θαμῶνάς του, καταλλήλως εὐτρεπισθὲν καὶ διασκευασθὲν, πλουσιώτατα δὲ ἐφοδιασθὲν δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων. Σὺν τοῖς ἄλλοις μετέβαλεν εἰς ὡραιωτάτην αἰθουσάν τὴν πρῶην ἐσωτερικὴν αὐτοῦ αὐλὴν, αἰθουσάν κομψήν, καθαριωτάτην, καταυγαζομένην ὑπὸ φωτός, ἐνθα δύναται τις νὰ διέλθῃ παλλὰς εὐαρέστους ὥρας, μεταξὺ ἐκλεκτῆς κοινωνίας πίνων μεθ' ἡδονῆς τὸν ἀφρώδη ζυθὸν τοῦ Μονάχου ἢ Δρέερ ἢ τοῦ ἐγγχωρίου, ἐκλεκτῆς πάντοτε ποιότητος καὶ κεντῶν τὴν ὀρεξίν του διὰ παντοίων ἐκλεκτῶν ἐδωδίων.

Τὸ ζυθοπωλεῖον Βερνιουδάκη εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν ἀρχαίαν θέσιν του, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος, πέρασθον τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ὀπισθεν τῆς Μητροπόλεως,

GRAND CLUB

Ὁ ἐξωραϊσμὸς τῆς ὁδοῦ Σταδίου χάρις εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν ἐξακολουθεῖ. *Μεγάλῃ λέσχῃ* — ὅχι μόνον ὄνομα — ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, ἐνθα διασταυροῦνται αἱ ὁδοὶ Σταδίου καὶ Αἰόλου ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ἀσλάνη. Ὁ πλοῦτος τῶν ἐπίπλων, ὁ ἀπλετος φωτισμὸς ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις θαυβοῦσι τὰ ἔμματα τοῦ ἐπισκέπτου. Εἰς τὸ θέαμα τῆς μεγάλης αἰθούσης ἐνεπήγη κομψὸν θεατρίδιον ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποῦ ἀκούονται τὰ ἡδονικώτερα ἄσματα. Ἀναμένεται καὶ ἡ Jane d'Arras τοῦτο πρὸς γυνῶσιν ἐνὸς φίλου μας. Οἱ ξένοι θὰ εὕρωσι τέλος πάντων ποῦ νὰ διέρχωνται ὀλίγας ὥρας εὐχαρίστως!